

MICHAEL CONNELLY

ΟΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

μετάφραση
Μαρία-Ρόζα Τραϊκόγλου

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΟΠΤΡΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Διακινήτες

Ο ΜΠΟΣ ΒΡΙΣΚΟΤΑΝ στο κελί νούμερο τρία των παλιών φυλακών του Σαν Φερνάντο και ξεφύλλιζε τους φακέλους της Εσμέ Ταβάρες, όταν κατέφθασε στο κινητό του μια ειδοποίηση από το γραφείο των ντετέκτιβ, και συγκεκριμένα από την Μπέλα Λούρντες. *«Η Αστυνομία του Λος Άντζελες και ο περιφερειακός εισαγγελέας κατευθύνονται προς τα εκεί. Ο Τρεβίνο τους είπε πού βρίσκεσαι».*

Ο Μπος καθόταν στο αυτοσχέδιο γραφείο του, μια ξύλινη πόρτα που είχε δανειστεί από τον αυλόγυρο της Υπηρεσίας Δημοσίων Έργων και είχε στηρίξει πάνω σε δύο στοίβες από χαρτόκουτα γεμάτα φακέλους, όπως άλλωστε κάθε Δευτέρα. Αφού ευχαρίστησε τη Λούρντες, μπήκε στην εφαρμογή σημειώσεων και ενεργοποίησε το μαγνητόφωνο. Άφησε το κινητό του με την οθόνη πάνω στο γραφείο και το σκέπασε πρόχειρα με έναν φάκελο από τα χαρτόκουτα της Ταβάρες. Ήταν μια κίνηση που έκανε προληπτικά, για κάθε ενδεχόμενο. Δεν είχε ιδέα για ποιον λόγο έρχονταν να τον δουν από το Γραφείο του Περιφερειακού Εισαγγελέα και από την παλιά υπηρεσία του, και μάλιστα τόσο νωρίς,

Δευτέρα πρωί. Δεν είχε λάβει κάποιο τηλεφώνημα που να τον ενημέρωνε για την επίσκεψη, αν και, για να λέμε την αλήθεια, το σήμα των κινητών τηλεφώνων πίσω από τα μεταλλικά κάγκελα ενός κελιού ήταν ουσιαστικά ανύπαρκτο. Παρ' όλα αυτά, ήξερε πως μια αναπάντεχη επίσκεψη συχνά αποτελούσε στρατηγική κίνηση. Εδώ και δύο χρόνια, από την επιβεβλημένη απόσυρση του Μπος και μετά, οι σχέσεις του με την Αστυνομία του Λος Άντζελες ήταν τεταμένες στην καλύτερη περίπτωση, και ο δικηγόρος του τον είχε συμβουλέψει να προσέχει τα νώτα του, καταγράφοντας κάθε είδους επικοινωνία εντός υπηρεσίας.

Όσο περίμενε, επέστρεψε στον φάκελο που κρατούσε στα χέρια του. Διάβαζε τις καταθέσεις που είχαν γίνει τις εβδομάδες που ακολούθησαν την εξαφάνιση της Ταβάρες. Τις είχε διαβάσει και παλιότερα, πίστευε, όμως, πως οι φάκελοι των ανεξιχνίαστων υποθέσεων συχνά περιείχαν το μυστικό για τη λύση τους. Εκεί βρισκόταν, αρκεί να μπορούσες να το βρεις. Μια ανακολουθία, ένα κρυμμένο στοιχείο, μια αντιφατική δήλωση, μια χειρόγραφη σημείωση κάποιου ερευνητή στο περιθώριο μιας αναφοράς, όλα αυτά που είχαν βοηθήσει τον Μπος να εξιχνιάσει υποθέσεις στη διάρκεια της καριέρας του που μετρούσε ήδη τέσσερις δεκαετίες και συνεχιζόταν.

Υπήρχαν τρία χαρτόκουτα γεμάτα φακέλους που αφορούσαν την υπόθεση Ταβάρες. Μέσα σε δεκαπέντε χρόνια είχαν συγκεντρωθεί τόσο πολλοί, που αν τους έβαζες τον έναν πάνω στον άλλο, θα έφταναν σε ύψος σχεδόν το ένα μέτρο. Είχε χαρακτηριστεί ως υπόθεση εξαφάνισης μόνο και μόνο επειδή το πτώμα δεν είχε βρεθεί ποτέ.

Πριν από δύο χρόνια, τότε που ο Μπος απευθύνθηκε για πρώτη φορά στην Αστυνομία του Σαν Φερνάντο για να προσφέρει εθελοντικά τις υπηρεσίες του στην εξιχνίαση ανεπίλυτων υποθέσεων, είχε ρωτήσει τον αρχηγό Άντονι Βάλντες από πού να ξεκινήσει. Ο αρχηγός, που υπηρετούσε στο Σώμα είκοσι πέντε χρόνια, του είχε πει να ξεκινήσει με την Εσμεράλντα Ταβάρες. Ήταν η υπόθεση που είχε στοιχειώσει τον Βάλντες όταν ήταν ερευνητής, ως αρχηγός της αστυνομίας, όμως, του ήταν αδύνατον να της αφιερώσει αρκετό χρόνο.

Στα δύο χρόνια της συνεργασίας του με την Αστυνομία του Σαν Φερνάντο ως ερευνητής μερικής απασχόλησης, ο Μπος είχε ανοίξει ξανά αρκετές υποθέσεις και είχε εξιχνιάσει περίπου μία ντουζίνα – ανάμεσά τους κάμποσοι βιασμοί και ανθρωποκτονίες. Αλλά όποτε έβρισκε λίγο χρόνο, πάντοτε επέστρεφε στην Εσμέ Ταβάρες κι σκάλιζε τους φακέλους στις κούτες. Αυτή η γυναίκα είχε αρχίσει να στοιχειώνει κι εκείνον. Μια νεαρή μητέρα που είχε εξαφανιστεί, αφήνοντας το μωρό της να κοιμάται στην κούνια. Μπορεί να είχε χαρακτηριστεί ως υπόθεση εξαφάνισης, αλλά ο Μπος δεν είχε καν την ανάγκη να διαβάσει το περιεχόμενο της πρώτης κούτας για να μάθει αυτό που ήξερε ο Βάλντες και κάθε ερευνητής πριν από εκείνον. Το πιθανότερο ήταν πως επρόκειτο για εγκληματική ενέργεια. Η Εσμέ Ταβάρες ήταν κάτι παραπάνω από αγνοούμενη. Ήταν νεκρή.

Ο Μπος άκουσε τη σιδερένια πόρτα της πτέρυγας να ανοίγει κι αμέσως βήματα πάνω στο τοιμεντένιο δάπεδο που περνούσε μπροστά από τις τρεις ομάδες κελιών. Κοίταξε πίσω από τα σιδερένια κάγκελα και ξαφνιάστηκε όταν είδε ποιος ήταν.

«Γεια σου, Χάρι».

Ήταν η πρώην συνεργάτιδά του, Λουτσία Σότο, μαζί με δύο άντρες που φορούσαν κοστούμια, τους οποίους δεν γνώριζε. Το γεγονός πως η Σότο δεν τον είχε ενημερώσει για την άφιξή τους έκανε τον Μπος να ανησυχήσει. Η διαδρομή μέχρι το Σαν Φερνάντο διαρκούσε σαράντα λεπτά, τόσο από τα κεντρικά της Αστυνομίας του Λος Άντζελες όσο και από το Γραφείο του Περιφερειακού Εισαγγελέα. Άπλετος χρόνος για να στείλει ένα μήνυμα όπως «Χάρι, ερχόμαστε». Κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί, έτσι ο Μπος υπέθεσε πως οι δύο άγνωστοι άντρες δεν της το είχαν επιτρέψει.

«Λουτσία, χρόνια και ζαμάνια», είπε. «Τι κάνεις, συνάδελφε;»

Καταπώς έδειχναν τα πράγματα, κανείς απ' τους τρεις δεν φαινόταν πρόθυμος να μπει στο κελί του Μπος, κι ας ήταν διαμορφωμένο σε γραφείο. Ο Μπος σηκώθηκε και άρπαξε επιδέξια το κινητό του κάτω από τους φακέλους του τραπέζιού, για να το μεταφέρει στην τσέπη του πουκαμίσου του, με την οθόνη στραμμένη προς το στήθος του. Στη συνέχεια πλησίασε τα κάγκελα και άπλωσε το χέρι του. Παρόλο που με τη Σότο μιλούσαν κατά διαστήματα στο τηλέφωνο και αντάλλασσαν μηνύματα, δεν είχαν συναντηθεί. Είχε αλλάξει την εμφάνισή της. Είχε χάσει βάρος και έδειχνε καταπονημένη και κουρασμένη, τα μαύρα μάτια της ανήσυχια. Αντί να πιάσει απλώς το χέρι του, εκείνη το έσφιξε με δύναμη. Η λαβή της ήταν δυνατή και ο Μπος έπιασε αμέσως το μήνυμα: *Έχε τον νου σου.*

Ήταν εύκολο για τον Μπος να καταλάβει ποιος ήταν ποιος. Και οι δύο άντρες ήταν σαράντα κάτι χρόνων και

φορούσαν κοστούμια που κατά πάσα πιθανότητα προέρχονταν από τα Men's Wearhouse. Αλλά οι ρίγες στο κοστούμι του άντρα που στεκόταν στα αριστερά έδειχναν παραμορφωμένες από μέσα προς τα έξω. Ο Μπος ήξερε πως αυτό σήμαινε ότι ο άντρας φορούσε θήκη ώμου κάτω από το σακάκι του και η σκληρή άκρη της λαβής του όπλου ακουμπούσε στο ύφασμα. Υπέθεσε πως η μεταξωτή φόδρα είχε ήδη τρυπήσει. Σε έξι μήνες αυτό το σακάκι θα ήταν για πέταμα.

«Μπομπ Τάλσκοτ», συστήθηκε ο άντρας. «Συνεργάτης της Λουτσία».

Ο Τάλσκοτ ήταν νέγρος και ο Μπος αναρωτήθηκε αν είχε κάποια συγγένεια με τον Χόρας Τάλσκοτ, τον μακαρίτη μουσικό από το νότιο Λος Άντζελες που είχε διαδραματίσει καίριο ρόλο στη διατήρηση της τζαζ ταυτότητας της κοινότητας.

«Κι εγώ είμαι ο Άλεξ Κένεντι, βοηθός περιφερειακού εισαγγελέα», είπε ο δεύτερος άντρας. «Θα θέλαμε να σου μιλήσουμε, αν έχεις λίγα λεπτά να μας διαθέσεις».

«Ναι, φυσικά», είπε ο Μπος. «Περάστε στο γραφείο μου».

Έδειξε προς το πίσω μέρος του πρώην κελιού, που τώρα ήταν εξοπλισμένο με σιδερένια ράφια, κατάφορτα από φακέλους υποθέσεων. Υπήρχε ένας μακρύς πάγκος που είχε ξεμείνει από την προηγούμενη χρήση του κελιού ως κρατητήριο για μεθυσμένους. Ο Μπος είχε απλώσει πάνω στον πάγκο φακέλους διαφορετικών υποθέσεων που είχε σκοπό να ξαναδιαβάσει. Άρχισε να τους στοιβάζει ώστε να κάνει χώρο για να καθίσουν οι επισκέπτες του, παρόλο που ήταν σχεδόν βέβαιος πως δεν θα το έκαναν.

«Για να πω την αλήθεια», είπε ο Τάσκοτ, «μιλήσαμε με τον αστυνόμο Β' Τρεβίνο. Εκείνος μας είπε ότι μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τον θάλαμο επιχειρήσεων στο γραφείο των ντετέκτιβ. Θα είμαστε πιο άνετα. Σε πειράζει;»

«Αν δεν πειράζει τον αστυνόμο, τότε δεν πειράζει ούτε μένα», είπε ο Μπος. «Περί τίνος πρόκειται;»

«Πρέστον Μπρόντερς», απάντησε η Σότο.

Ο Μπος περπατούσε προς την ανοιχτή πόρτα του κελιού. Στο άκουσμα του ονόματος, ανέκοψε το βήμα του.

«Ας πάμε πρώτα στον θάλαμο επιχειρήσεων», βιάστηκε να πει ο Κένεντι. «Τότε μπορούμε να μιλήσουμε».

Η Σότο έριξε στον Μπος ένα βλέμμα που έμοιαζε να υπαινίσσεται πως, σε αυτή την υπόθεση, η ίδια βρισκόταν υπό την επίβλεψη του περιφερειακού εισαγγελέα. Ο Μπος άρπαξε τα κλειδιά του και το λουκέτο από το γραφείο του, βγήκε από το κελί, κι ύστερα τράβηξε τη σιδερένια πόρτα που έκλεισε με μια υπόκωφη κλαγγή. Το κλειδί του κελιού είχε εξαφανιστεί πριν από πολύ καιρό, έτσι ο Μπος πέρασε μια αλυσίδα ποδηλάτου γύρω από τα κάγκελα και κλείδωσε με το λουκέτο.

Έφυγαν από την παλιά φυλακή και διέσχισαν τον αυλόγυρο της Υπηρεσίας Δημοσίων Έργων που έβγαζε στη Φερστ Στριτ. Όσο περίμεναν για να περάσουν τον δρόμο, ο Μπος έβγαλε αδιάφορα το κινητό από την τσέπη του και τσέκαρε τα μηνύματά του. Δεν είχε λάβει κάτι από τη Σότο ή από οποιονδήποτε άλλο πριν από την άφιξη της ομάδας από τα κεντρικά. Κράτησε το μαγνητόφωνο ενεργοποιημένο και έβαλε ξανά το κινητό στην τσέπη του.

Η Σότο άρχισε να μιλάει, αλλά όχι για την υπόθεση που την είχε φέρει στο Σαν Φερνάντο.

«Αλήθεια, αυτό είναι το γραφείο σου, Χάρι;» ρώτησε. «Θέλω να πω, σε έβαλαν σε κελί φυλακής;»

«Ακριβώς», είπε ο Μπος. «Αυτό ήταν το κελί για τους μεθυσμένους, κι υπάρχουν πρωινά που ανοίγω την πόρτα και νομίζω ότι ακόμα μυρίζω εμετό. Λένε πως πέντε ή έξι άντρες κρεμάστηκαν εκεί μέσα όλα αυτά τα χρόνια. Υποτίθεται πως είναι στοιχειωμένο. Αλλά εκεί φυλάνε τις ανεξιχνίαστες υποθέσεις, επομένως εκεί δουλεύω. Αποθηκεύουν τα παλιά χαρτόκουτα με τα πειστήρια στα άλλα δύο κελιά, έτσι έχω εύκολη πρόσβαση στα πάντα. Και συνήθως δεν έρχεται κανείς για να με ενοχλήσει».

Έλπιζε πως ο υπαιτιγμός θα ήταν ξεκάθαρος στους επισκέπτες του.

«Δηλαδή δεν υπάρχει φυλακή;» ρώτησε η Σότο. «Πρέπει να μεταφέρουν τον κόσμο στο Βαν Νάις;»

Ο Μπος έδειξε με το χέρι του το αστυνομικό τμήμα στην απέναντι πλευρά του δρόμου.

«Μόνο οι γυναίκες μεταφέρονται στο Βαν Νάις», εξήγησε. «Η φυλακή που έχουμε εδώ είναι για τους άντρες. Στο Τμήμα. Υπερσύγχρονα κελιά, του ενός ατόμου. Έχω μείνει κι εγώ κάποιες φορές. Καλύτερα από τις κουκέτες στα κεντρικά της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, όπου όλοι ροχαλίζουν».

Η Σότο του έριξε μια κλεφτή ματιά, σαν να του έλεγε πως είχε αλλάξει, αφού ήταν πλέον διατεθειμένος να κοιμάται σε κελί φυλακής. Εκείνος της έκλεισε το μάτι.

«Μπορώ να δουλέψω οπουδήποτε», της είπε. «Και μπορώ να κοιμηθώ οπουδήποτε».

Όταν άδειασε ο δρόμος από αυτοκίνητα, τον διέσχισαν

και μπήκαν στο αστυνομικό τμήμα από την κεντρική είσοδο. Το γραφείο των ντετέκτιβ είχε δική του είσοδο από τα δεξιά. Ο Μπος ξεκλείδωσε με την ειδική κάρτα και κράτησε την πόρτα για να περάσουν όλοι.

Το γραφείο δεν ήταν πολύ μεγαλύτερο από γκαράζ για ένα αυτοκίνητο. Στο κέντρο του υπήρχαν τρεις θέσεις εργασίας, στριμωγμένες η μια δίπλα στην άλλη σε έναν στενόχωρο θάλαμο. Ανήκαν στους τρεις ντετέκτιβ πλήρους απασχόλησης του Τμήματος – τον Ντάνι Σίστο, τον Όσκαρ Λούζον, που είχε πάρει πρόσφατα προαγωγή, και την Μπέλα Λούντες, η οποία είχε επιστρέψει στην υπηρεσία μόλις δύο μήνες πριν, ύστερα από μακροχρόνια αναρρωτική άδεια λόγω τραυματισμού εν ώρα καθήκοντος. Οι τοίχοι του δωματίου ήταν κρυμμένοι πίσω από αρχειοθήκες, φορτιστές ασυρμάτων, μια καφετιέρα με όλα τα απαραίτητα και έναν εκτυπωτή, κάτω από πίνακες ανακοινώσεων καλυμμένους με χρονοδιαγράμματα εργασιών και ανακοινώσεις της Υπηρεσίας. Υπήρχαν ακόμα πάμπολλες αφίσες ατόμων που είτε καταζητούνταν είτε είχαν κηρυχτεί αγνοούμενοι, συμπεριλαμβανομένου ενός ικανού αριθμού φωτογραφιών της Εσμέ Ταβάρες, που είχαν εκδοθεί σε διάστημα δεκαπενταετίας.

Ψηλά στον τοίχο, μια αφίσα απεικόνιζε τα δημοφιλή παπιά του Ντίσονεϊ, Χιούι, Ντιούι και Λιούι – ήταν τα παρατσούκλια που έφεραν περήφανα οι τρεις ντετέκτιβ που εργάζονταν στα γραφεία από κάτω. Εκείνο του αστυνόμου Β' Τρεβίνο βρισκόταν στα δεξιά και ο θάλαμος επιχειρήσεων στα αριστερά. Ένα τρίτο δωμάτιο είχε υπενοικιαστεί από την Ιατροδικαστική Υπηρεσία και χρησιμοποιούνταν

από τους δύο ερευνητές της που κάλυπταν ολόκληρο το Σαν Φερνάντο Βάλεϊ, όπως και κάποιες περιοχές βορειότερα.

Και οι τρεις ντετέκτιβ βρίσκονταν στις θέσεις τους. Πρόσφατα είχαν εξιχνιάσει ένα ευρύτατο δίκτυο που εστίαζε σε κλοπές οχημάτων έξω από την πόλη και ο συνήγορος υπεράσπισης ενός εκ των κατηγορουμένων τους είχε αποκαλέσει ειρωνικά Χιούι, Ντιούι και Λιούι. Έκτοτε οι τρεις ντετέκτιβ υιοθέτησαν αυτά τα παρατσούκλια.

Ο Μπος είδε τη Λούρντες να κρυφοκοιτάζει πάνω από το χώρισμα του γραφείου της και της έγνεψε ευχαριστώντας τη για την ειδοποίηση. Ήταν ταυτόχρονα ένα σημάδι πως, μέχρι στιγμής, τα πάντα πήγαιναν καλά.

Έπειτα οδήγησε τους επισκέπτες στον θάλαμο επιχειρήσεων. Ήταν ένας χώρος με πολύ καλή ηχομόνωση, με τοίχους καλυμμένους με λευκούς πίνακες και επίπεδες θρόνες. Στο κέντρο υπήρχε ένα τραπέζι που θύμιζε αίθουσα συσκέψεων, περιτριγυρισμένο από οκτώ δερμάτινες καρέκλες. Το δωμάτιο ήταν σχεδιασμένο ως κέντρο επιχειρήσεων για υποθέσεις ειδικών εγκλημάτων βίας, επιχειρήσεις ειδικών ομάδων και συντονισμό ενεργειών σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης που αφορούσαν τους πολίτες, όπως σεισμοί και εξεγέρσεις. Στην πραγματικότητα αυτού του είδους τα περιστατικά σπάνιζαν και το δωμάτιο χρησιμοποιούνταν κατά κύριο λόγο ως τραπεζαρία, χάρη στο φαρδύ τραπέζι και στις άνετες καρέκλες του. Στον χώρο πλανιόταν η ιδιαίτερη μυρωδιά του μεξικάνικου φαγητού. Ο ιδιοκτήτης του *Magaly's Tamales* από τη Μακλέι Άβενιου συνήθως διέθετε δωρεάν φαγητό στην ομάδα, το οποίο και καταβρόχθιζαν στον θάλαμο επιχειρήσεων.

«Καθίστε», είπε ο Μπος.

Ο Τάλσκοτ με τη Σότο κάθισαν στην ίδια πλευρά του τραπέζιού, ενώ ο Κένεντι έκανε τον γύρο και κάθισε απέναντί τους. Ο Μπος έπιασε θέση στην κεφαλή του τραπέζιού, ώστε να βλέπει και τους τρεις επισκέπτες.

«Λοιπόν, τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Κατ' αρχάς, να συστηθούμε επισήμως», ξεκίνησε ο Κένεντι. «Γνωρίζεις, φυσικά, την ντετέκτιβ Σότο επειδή δουλέψατε μαζί στη Μονάδα Ανοιχτών-Ανεξιχνίαστων Υποθέσεων. Και τώρα γνωρίζεις τον ντετέκτιβ Τάλσκοτ. Συνεργαζόμαστε στην επανεξέταση μιας υπόθεσης ανθρωποκτονίας με την οποία είχες ασχοληθεί σχεδόν τριάντα χρόνια πριν».

«Ο Πρέστον Μπόρντερς», είπε ο Μπος. «Τι κάνει ο Πρέστον; Την τελευταία φορά που έμαθα νέα του βρισκόταν στην πτέρυγα για τους θανατοποινίτες του Σαν Κουέντιν».

«Ακόμα εκεί βρίσκεται».

«Και για ποιον λόγο ανοίξατε την υπόθεση;»

Ο Κένεντι είχε τραβήξει πιο κοντά την καρέκλα του. Είχε τα χέρια του σταυρωμένα και τους αγκώνες του ακουμπισμένους πάνω στο τραπέζι. Έπαιξε ρυθμικά τα δάχτυλα του αριστερού χεριού του σαν να προσπαθούσε να αποφασίσει πώς θα απαντούσε στην ερώτηση του Μπος, έστω κι αν ήταν φανερό ότι τα πάντα σε αυτή την αναπάντεχη επίσκεψη ήταν προβαρισμένα.

«Έχω αποσπαστεί στη Μονάδα Ακέραιης Καταδίκης», τον ενημέρωσε ο Κένεντι. «Είμαι σίγουρος ότι την έχεις ακουστά. Έχω χρησιμοποιήσει τους ντετέκτιβ Τάλσκοτ και Σότο σε ορισμένες υποθέσεις που έχω αναλάβει, λόγω της πείρας που έχουν αποκτήσει ερευνώντας ανεξιχνίαστα εγκλήματα».

Ο Μπος ήξερε πως η Μονάδα αυτή ήταν καινούρια και είχε δημιουργηθεί μετά τη δική του αποχώρηση από την Αστυνομία του Λος Άντζελες. Η σύστασή της ήταν η εκπλήρωση μιας υπόσχεσης που είχε δοθεί στη διάρκεια μιας έντονης προεκλογικής εκστρατείας, όπου η αστυνόμευση των ενστόλων είχε αποτελέσει φλέγον ζήτημα στις δημόσιες αντιπαραθέσεις. Ο νεοεκλεγείς περιφερειακός εισαγγελέας, ονόματι Τακ Κομπαγιάσι, είχε υποσχεθεί να συστήσει μια μονάδα που θα διαχειριζόταν τις ολοένα και περισσότερες υποθέσεις στις οποίες η χρήση καινούριων μεθόδων εγκληματολογικής έρευνας είχε οδηγήσει στην απαλλαγή εκατοντάδων καταδικασθέντων σε ολόκληρη τη χώρα. Η καινούρια τεχνολογία οδηγούσε προς αυτή την κατεύθυνση, ενώ η παλιά, εκείνη που κάποτε θεωρούνταν αδιαμφισβήτητη, τώρα χλευαζόταν ανοίγοντας διάπλατα τις πόρτες των φυλακών για τους αθώους.

Μόλις ο Κένεντι ανέφερε το πόστο του, ο Μπος έβαλε το ένα δίπλα στο άλλο όλα όσα ήξερε και κατάλαβε τι συνέβαινε. Ο Μπόρντερς, ο άνθρωπος που θεωρούνταν ένοχος για τις δολοφονίες τριών γυναικών αλλά είχε καταδικαστεί μόνο για μία, έκανε μια ύστατη απόπειρα να κερδίσει την ελευθερία του ύστερα από σχεδόν τριάντα χρόνια αναμονής για την εκτέλεση της θανατικής του ποινής.

«Πλάκα μου κάνετε, έτσι;» είπε ο Μπος. «Ο Μπόρντερς; Αλήθεια τώρα; Ερευνάτε όντως αυτή την υπόθεση;»

Κοίταξε πρώτα τον Κένεντι κι ύστερα την παλιά συνεργάτιδά του, τη Σότο. Ένωθε προδομένος από όλους.

«Λουτσία;» είπε.

«Χάρι», του αντιγύρισε εκείνη. «Πρέπει ν' ακούσεις».

Ο ΜΠΟΣ ΕΝΙΩΣΕ τους τοίχους του θαλάμου επιχειρήσεων να τον πλακώνουν. Στο μυαλό του, όπως και στην πραγματικότητα, είχε βγάλει τον Μπόρντερς εκτός για πάντα. Δεν πίστευε πως ο σαδιστής δολοφόνος θα έφτανε να κάνει ποτέ την ένεση που του άξιζε, αλλά η πτέρυγα με τους θανατοποινίτες ήταν από μόνη της μια κόλαση, σκληρότερη από κάθε άλλη ποινή που αφορούσε τον γενικό πληθυσμό της φυλακής. Στον Μπόρντερς άξιζε και με το παραπάνω η απομόνωση. Είχε διαβεί το κατώφλι του Σαν Κουέντιν σε ηλικία είκοσι έξι ετών. Για τον Μπος, αυτό σήμαινε πενήντα και πλέον χρόνια μοναχικού εγκλεισμού. Λιγότερα μόνο αν στεκόταν τυχερός. Στην Καλιφόρνια, οι θανατοποινίτες που πέθαιναν επειδή αυτοκτονούσαν ήταν περισσότεροι από αυτούς που εκτελούνταν με τη θανατηφόρο ένεση.

«Δεν είναι όσο απλό φαντάζεσαι», πήρε τον λόγο ο Κένεντι.

«Αλήθεια;» απόρησε ο Μπος. «Πες μου γιατί».

«Η Μονάδα Ακέραιης Καταδίκης έχει καθήκον να

εξετάζει όσα νόμιμα αιτήματα φτάνουν στα χέρια της. Η διαδικασία διερεύνησης είναι το πρώτο στάδιο και γίνεται από εμάς τους ίδιους, προτού εμπλακεί η Αστυνομία του Λος Άντζελες ή οποιαδήποτε άλλη υπηρεσία. Όταν μια υπόθεση εγείρει εύλογες ανησυχίες, τότε προχωράμε στο επόμενο στάδιο και καλούμε την αστυνομία για να διεξαγάγει την προβλεπόμενη επισταμένη έρευνα».

«Και εννοείται πως οι πάντες έχουν δώσει όρκο εχεμύθειας».

Ο Μπος μίλησε κοιτάζοντας τη Σότο. Εκείνη έστρεψε αλλού το βλέμμα.

«Οπωσδήποτε», είπε ο Κένεντι.

«Δεν ξέρω τι είδους στοιχεία μπορεί να σας έδωσε ο Μπόρντερς ή ο δικηγόρος του, αλλά είναι βλακείες», είπε ο Μπος. «Δολοφόνησε την Ντανιέλ Σκάιλερ κι όλα τα υπόλοιπα είναι απάτη».

Ο Κένεντι δεν απάντησε, από το βλέμμα του, όμως, ο Μπος κατάλαβε πως του είχε κάνει εντύπωση που θυμόταν ακόμα το όνομα του θύματος.

«Ναι. Τριάντα χρόνια μετά θυμάμαι ακόμα το όνομά της», είπε. «Όπως θυμάμαι την Ντόνα Τίμονς και τη Βίκι Νοβότνι, τα δύο θύματα για τα οποία το γραφείο σου ισχυρίστηκε πως δεν είχαμε αρκετά στοιχεία για να απαγγείλουμε κατηγορίες. Ήταν κι αυτές κομμάτι της επισταμένης έρευνας που διεξήγατε;»

«Χάρι», επενέβη η Σότο προσπαθώντας να τον ηρεμήσει.

«Ο Μπόρντερς δεν κατέθεσε κανένα καινούριο στοιχείο», είπε ο Κένεντι. «Το στοιχείο υπήρχε ήδη».

Ο Μπος ένωσε σαν να του είχαν ρίξει γροθιά. Ήξερε πως

ο Κένεντι αναφερόταν στις απτές αποδείξεις. Στην πραγματικότητα υπαινισσόταν πως υπήρχαν στοιχεία από τον τόπο του εγκλήματος ή από κάπου αλλού που θα μπορούσαν να απαλλάξουν τον Μπόρντερς. Κι αυτό παρέλεμπε σε ανικανότητα, ή, ακόμα χειρότερα, σε αδικοπραξία – που σήμαινε είτε πως του είχαν ξεφύγει τα στοιχεία είτε πως τα είχε αποκρύψει σκόπιμα.

«Για τι πράγμα μιλάμε;» ρώτησε.

«Για DNA», απάντησε ο Κένεντι. «Δεν συμπεριλήφθηκε στην αρχική δίκη, το '88. Η υπόθεση οδηγήθηκε στο δικαστήριο προτού αρχίσουν να γίνονται δεκτές οι αναλύσεις DNA στην πολιτεία της Καλιφόρνια. Στη Βεντούρα εισήχθησαν και επιτράπηκαν έναν χρόνο αργότερα. Στην κομητεία του Λος Άντζελες δύο χρόνια αργότερα».

«Δεν χρειαζόμαστε DNA», είπε ο Μπος. «Βρήκαμε προσωπικά αντικείμενα του θύματος κρυμμένα στο διαμέρισμα του Μπόρντερς».

Ο Κένεντι έγενεψε στη Σότο.

«Πήγαμε στο Τμήμα Πειστηρίων και ανοίξαμε το χαρτόκουτο», είπε. «Ξέρεις πώς γίνεται. Πήγαμε στο εργαστήριο ρούχα που ανήκαν στο θύμα κι εκεί ακολούθησαν το πρωτόκολλο».

«Αυτό το έκαναν και πριν από τριάντα χρόνια», αντέτεινε ο Μπος. «Εκείνη την εποχή, όμως, έψαχναν για ομάδες αίματος, όχι για DNA. Και δεν βρήκαν τίποτα. Θα μου πεις πως...»

«Βρήκαν σπέρμα», τον διέκοψε ο Κένεντι. «Ελάχιστη ποσότητα, αλλά αυτή τη φορά βρήκαν. Προφανώς η διαδικασία έχει εξελιχτεί στα χρόνια που έχουν μεσολαβήσει

από τον φόνο. Κι αυτό που βρήκαν δεν προερχόταν από τον Μπόρντερς».

Ο Μπος κούνησε απορημένος ο κεφάλι του.

«Εντάξει, δεν θα κρατηθώ και θα ρωτήσω», είπε. «Τίνος ήταν;»

«Ενός βιαστή ονόματι Λούκας Τζον Όλμερ», απάντησε η Σότο.

Ο Μπος δεν είχε ξανακούσει το όνομα του Όλμερ. Το μυαλό του ρίχτηκε αμέσως στη δουλειά, ψάχνοντας να βρει την απάτη, το κόλπο, αποκλείοντας ωστόσο το ενδεχόμενο να είχε κάνει λάθος όταν πέρασε τις χειροπέδες στους καρπούς του Μπόρντερς.

«Ο Όλμερ βρίσκεται στο Σαν Κουέντιν, σωστά;» είπε. «Ολόκληρη αυτή η υπόθεση είναι ένα...»

«Όχι, δεν βρίσκεται εκεί», τον διόρθωσε ο Τάσκοτ. «Έχει πεθάνει».

«Δικαιούμαστε μια κάποια αναγνώριση, Χάρι», πρόσθεσε η Σότο. «Δεν επιδιώξαμε αυτή την κατάληξη. Ο Όλμερ δεν βρέθηκε ποτέ στο Σαν Κουέντιν. Πέθανε στο Κόρκοραν πριν από δύο χρόνια και δεν συναντήθηκε ποτέ με τον Μπόρντερς».

«Το έχουμε ελέγξει με έξι διαφορετικούς τρόπους από την Κυριακή», είπε ο Τάσκοτ. «Οι φυλακές απέχουν τετρακόσια ογδόντα δύο χιλιόμετρα η μια από την άλλη, κι αυτοί οι δύο δεν γνωρίζονταν, ούτε ήρθαν ποτέ σε επαφή. Δεν είναι αυτή η λύση».

Υπήρχε μια κάποια αυταρέσκεια του τύπου «σου τη φέραμε» στον τρόπο με τον οποίο μιλούσε ο Τάσκοτ, που έκανε τον Μπος να θέλει να του δώσει μια γροθιά κατευθείαν

στο στόμα. Η Σότο ήξερε τα κουμπιά του παλιού συνεργάτη της, έτσι άπλωσε το χέρι της και έπιασε τον Μπος από το μπράτσο.

«Χάρι, δεν φταις εσύ», είπε. «Το εργαστήριο θα αναλάβει την ευθύνη. Εκεί βρίσκονται όλες οι αναφορές. Έχεις δικίο, δεν βρήκαν τίποτα. Τους διέφυγε τότε».

Ο Μπος την κοίταξε κι ύστερα τράβηξε το χέρι του.

«Στ' αλήθεια το πιστεύεις αυτό;» τη ρώτησε. «Επειδή εγώ δεν το πιστεύω. Για τον Μπόρντερς μιλάμε. Αυτός βρίσκεται πίσω απ' αυτό – με κάποιον τρόπο. Το ξέρω».

«Πώς, Χάρι; Κι εμείς ψάξαμε να βρούμε τον λάκκο στη φάβα και δεν τον βρήκαμε».

«Ποιος άνοιξε το κουτί μετά τη δίκη;»

«Κανείς. Για την ακρίβεια, ο τελευταίος άνθρωπος που έπιασε στα χέρια του εκείνο το κουτί ήσουν εσύ. Οι αρχικές σφραγίδες ήταν ανέπαφες, με την υπογραφή σου και την ημερομηνία στο επάνω μέρος. Δείξ' του το βίντεο».

Έγνεψε στον Τάσκοτ, που έβγαλε το κινητό του και έβαλε ένα βίντεο να παίζει. Έστρεψε την οθόνη προς το μέρος του Μπος.

«Αυτό είναι από το Πάιτερ Τεκ», είπε.

Το Πάιτερ Τεκ ήταν ένα θεόρατο οικοδόμημα στο κέντρο της πόλης, που στέγαζε τα μητρώα και τα αρχεία καταχωρισμένων πειστηρίων της Αστυνομίας του Λος Άντζελες, μαζί με το Τμήμα Δακτυλοσκοπίας και την Υπηρεσία Εναέριων Μέσων, η οποία χρησιμοποιούσε ως ελικοδρόμιο την ταράτσα, που είχε μέγεθος γηπέδου ποδοσφαίρου. Ο Μπος ήξερε ότι το πρωτόκολλο ακεραιότητας στο Τμήμα Τήρησης Αρχείων ήταν υψηλό. Το ορκωτό προσωπικό ήταν

υποχρεωμένο να δίνει υπηρεσιακή ταυτότητα και δακτυλικά αποτυπώματα προκειμένου να έχει πρόσβαση στους φακέλους. Οι κούτες ανοίγονταν για εξέταση σε συγκεκριμένο χώρο που παρακολουθούνταν από κάμερες επί εικοσιτετραώρου βάσεως. Αλλά αυτό το βίντεο ανήκε στον Τάπσκοτ και το είχε τραβήξει με το κινητό του.

«Αυτή δεν ήταν η πρώτη επαφή μας με τη Μονάδα Διερεύνησης Εγκλημάτων, γι' αυτό και έχουμε το δικό μας πρωτόκολλο», είπε ο Τάπσκοτ. «Ένας από εμάς ανοίγει την κούτα, ενώ κάποιος άλλος μαγνητοσκοπεί τα πάντα. Δεν έχει σημασία που έχουν δικές τους κάμερες. Και όπως μπορείς να δεις, οι σφραγίδες είναι ανέγγιχτες, δεν έχουν παραβιαστεί».

Το βίντεο έδειχνε τη Σότο να στρέφει την κούτα προς την κάμερα και να τη στριφογυρίζει, ώστε να καταγραφεί πως ήταν ανέγγιχτη. Οι ενώσεις είχαν σφραγιστεί με τις ετικέτες που υπήρχαν στη δεκαετία του ογδόντα. Τις τελευταίες δεκαετίες η Υπηρεσία χρησιμοποιούσε την κόκκινη ταινία που έσπαγε και ξεφλούδιζε αν προσπαθούσε να την ανοίξει κάποιος. Το 1988, αυτό που χρησιμοποιούσαν για να σφραγίζονται οι κούτες με τα πειστήρια ήταν λευκά, ορθογώνια αυτοκόλλητα με τη φράση *Πειστήρια της Αστυνομίας του Λος Άντζελες κατόπιν ανάλυσης* τυπωμένα κατά μήκος τους, μαζί με τα σχετικά πεδία για υπογραφή και ημερομηνία. Η Σότο στριφογύριζε την κούτα βαριεστημένα και ο Μπος κατάλαβε πως σκεφτόταν ότι σπαταλούσαν τον χρόνο τους. Τουλάχιστον μέχρι αυτό το σημείο, ο Μπος την είχε ακόμα με το μέρος του.

Ο Τάπσκοτ έκανε ζουμ στις σφραγίδες που έκλειναν την

ένωση στην κορυφή της κούτας. Ο Μπος μπορούσε να δει την υπογραφή του πάνω στο κεντρικό αυτοκόλλητο, μαζί με την ημερομηνία 9 Σεπτεμβρίου 1988. Ήξερε πως εκείνη τη μέρα είχε σφραγιστεί η κούτα με το πέρας της δίκης. Ο Μπος είχε επιστρέψει τα πειστήρια στη θέση τους, είχε σφραγίσει την κούτα και την είχε τοποθετήσει στα αρχεία, σε περίπτωση που σημειωνόταν κάποια ανατροπή λόγω έφεσης και έπρεπε να παρουσιαστούν εκ νέου σε δίκη. Αυτό δεν είχε συμβεί ποτέ με τον Μπόρντερς, και η κούτα προφανώς είχε μείνει σε ένα από τα ράφια του αρχείου γλιτώνοντας περιστασιακά ξεκαθαρίσματα των πειστηρίων, κι αυτό επειδή ο Μπος είχε σημειώσει ευκρινώς στην επιφάνειά της τον αριθμό 187 –ο ποινικός κώδικας της Καλιφόρνια για τις ανθρωποκτονίες–, που για το Τμήμα Πειστηρίων σήμαινε «Να μην πεταχτεί».

Κατά τη διάρκεια της παρουσίασης από τον Τάσκοτ, ο Μπος αναγνώρισε τη συνήθειά του να σφραγίζει όλες τις ενώσεις μιας κούτας, συμπεριλαμβανομένης και εκείνης στο κάτω μέρος της. Πάντα αυτό έκανε, μέχρι που άρχισε να χρησιμοποιείται η κόκκινη αυτοκόλλητη ταινία.

«Γύρνα πίσω», είπε. «Θέλω να δω ξανά την υπογραφή».

Ο Τάσκοτ έφερε κοντά του το κινητό του, γύρισε το βίντεο προς τα πίσω κι ύστερα πάγωσε την εικόνα στο κοντινό πλάνο με τη σφραγίδα που έφερε την υπογραφή του Μπος. Έτεινε την οθόνη προς τον Μπος κι εκείνος έσκυψε για να την περιεργαστεί. Η υπογραφή είχε ξεθωριάσει και ήταν δυσανάγνωστη, ήταν όμως η δική του.

«Εντάξει», είπε.

Ο Τάσκοτ προχώρησε ξανά το βίντεο. Στην οθόνη,

φαινόταν η Σότο που χρησιμοποιούσε έναν χαρτοκόπτη δεμένο με σύρμα στο εξεταστικό τραπέζι, για να κόψει τα αυτοκόλλητα και να ανοίξει την κούτα. Όταν άρχισε να βγάζει τα αντικείμενα, μεταξύ αυτών τα ρούχα του θύματος και έναν φάκελο που περιείχε δείγματα από τα νύχια του, ονομάτιζε μεγαλόφωνα κάθε πειστήριο για να καταγραφεί. Ανέφερε επίσης ένα μενταγιόν σε σχήμα ιππόκαμπου, το οποίο ήταν και το βασικό αποδεικτικό στοιχείο εναντίον του Μπόρντερς.

Προτού τελειώσει το βίντεο, ο Τάσκοτ σταμάτησε την αναπαραγωγή. Ύστερα άφησε το κινητό στην άκρη.

«Και ούτω καθεξής», είπε. «Κανείς δεν έβαλε χέρι στην κούτα, Χάρι. Ό,τι υπήρχε στο εσωτερικό της βρισκόταν εκεί από τη μέρα που τη σφράγισες εσύ μετά τη δίκη».

Κάτι στον τρόπο που ο Τάσκοτ –ένας άγνωστος– τον αποκαλούσε με το μικρό του όνομα ενοχλούσε τον Μπος. Παραμέρισε την ενόχληση και έμεινε σιωπηλός για λίγο, ενώ σκεφτόταν για πρώτη φορά ότι η πεποιθήσή του επί τριάντα χρόνια πως είχε κλείσει για τα καλά στη φυλακή έναν σαδιστή δολοφόνο ίσως ήταν εντελώς λανθασμένη.

«Πού το βρήκαν;» ρώτησε τελικά.

«Πού βρήκαν τι πράγμα;» απόρησε ο Κένεντι.

«Το DNA», εξήγησε ο Μπος.

«Στο παντελόνι της πιζάμας του θύματος», είπε ο Κένεντι.

«Δεν θα ήταν δύσκολο να τους διαφύγει το '87», είπε η Σότο. «Κατά πάσα πιθανότητα εκείνη την εποχή χρησιμοποιούσαν μόνο black light».

Ο Μπος έγνεψε καταφατικά. «Λοιπόν, τι γίνεται τώρα;» ρώτησε.

Η Σότο κοίταξε τον Κένεντι· η ερώτηση απευθυνόταν σε εκείνον.

«Υπάρχει μια προγραμματισμένη ακρόαση για αναψηλάφηση της δίκης στο γραφείο 107 την επόμενη Τετάρτη», είπε ο βοηθός εισαγγελέα. «Θα συναντηθούμε με τους συνηγόρους υπεράσπισης του Μπόρντερς και θα ζητήσουμε από τον δικαστή Χούτον να ακυρώσει την ποινή και να τον βγάλει από την πτέρυγα των θανατοποινιτών».

«Χριστέ μου», αναφώνησε ο Μπος.

«Ο δικηγόρος του ενημέρωσε πως θα υποβάλει αίτηση στις δημοτικές αρχές για αποζημίωση», συνέχισε ο Κένεντι. «Έχουμε επικοινωνήσει με το Γραφείο του Νομικού Εκπροσώπου και μας ενημέρωσαν πως ελπίζουν σε συμβιβασμό. Πιθανότατα μιλάμε για επταψήφιους αριθμούς».

Ο Μπος χαμήλωσε το βλέμμα του στο τραπέζι. Δεν άντεχε να κοιτάξει κανέναν κατάματα.

«Και θα πρέπει να σε προειδοποιήσω», είπε ο Κένεντι. «Αν δεν επιτευχθεί συμβιβασμός και υποβάλει αγωγή σε ομοσπονδιακό δικαστήριο, έχει το δικαίωμα να κυνηγήσει εσένα προσωπικά».

Ο Μπος κατένευσε. Αυτό το ήξερε ήδη. Μια αγωγή για καταπάτηση πολιτικών δικαιωμάτων εκ μέρους του Μπόρντερς θα καθιστούσε τον Μπος προσωπικά υπεύθυνο για την όποια αποζημίωση, στην περίπτωση που η δημοτική αρχή επέλεγε να μην τον καλύψει. Εφόσον πριν από δύο χρόνια ο Μπος είχε μηνύσει την πόλη ζητώντας την επαναφορά της πλήρους σύνταξής του, ήταν μάλλον απίθανο πως θα έβρισκε έστω και ένα άτομο από το Γραφείο του Νομικού Εκπροσώπου της Δημοτικής Αρχής διατεθειμένο να τον

υπερασπιστεί. Η μοναδική σκέψη που υπερέβαινε αυτή τη συνειδητοποίηση ήταν αυτή που έκανε για την κόρη του. Σκεφτόταν πως υπήρχε πιθανότητα ο ίδιος να μείνει στην ψάθα, μην έχοντας παρά μονάχα ένα ασφαλιστήριο συμβόλαιο να της κληροδοτήσει.

«Λυπάμαι», είπε η Σότο. «Αν υπήρχε κάτι άλλο...»

Δεν ολοκλήρωσε τη φράση της κι ο Μπος σήκωσε αργά το βλέμμα του και την κοίταξε.

«Εννιά μέρες», είπε.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Σότο.

«Η ακρόαση θα γίνει σε εννιά μέρες. Αυτή είναι η προθεσμία που έχω για να βρω πώς το έκανε».

«Χάρι, δουλεύουμε πάνω σ' αυτό εδώ και πέντε βδομάδες. Δεν υπάρχει κάτι. Αυτό έγινε προτού πάρει κάποιος χαμπάρι τον Όλμερ. Το μόνο που ξέρουμε είναι πως δεν βρισκόταν στη φυλακή εκείνη την περίοδο αλλά στο Λος Άντζελες – βρέθηκαν δελτία εργασίας. Το DNA, όμως, είναι το DNA. Στις πιζάμες της βρέθηκε το DNA ενός άντρα που αργότερα καταδικάστηκε για πολλαπλές απαγωγές και βιασμούς. Σε όλες τις περιπτώσεις υπήρξε εισβολή σε σπίτια, όπως έγινε με τη Σκάιλερ. Αλλά χωρίς την ανθρωποκτονία. Θέλω να πω, δες τα γεγονότα. Πουθενά στον κόσμο δεν υπάρχει περιφερειακός εισαγγελέας πρόθυμος να θίξει κάτι τέτοιο ή να ακολουθήσει κάποια άλλη κατεύθυνση».

Ο Κένεντι καθάρισε τον λαιμό του.

«Ήρθαμε εδώ σήμερα από σεβασμό στο πρόσωπό σου, ντετέκτιβ, για όλες τις υποθέσεις που έχεις εξιχνιάσει αυτά τα χρόνια. Δεν θέλουμε να είμαστε ανταγωνιστικοί απέναντί σου. Δεν θα ήταν καλό για σένα».

«Και δεν πιστεύετε πως καθεμία από τις υποθέσεις που εξιχνίασα επηρεάζεται από αυτό;» ρώτησε ο Μπος. «Έτσι κι ανοίξετε την πόρτα γι' αυτό τον τύπο, θα είναι σαν να την ανοίγετε για όλους όσους έκλεισα στη φυλακή. Ακόμη κι αν ρίξετε την ευθύνη στο εργαστήριο, πάλι το ίδιο θα γίνει. Θα καταστρέψει τα πάντα».

Ο Μπος ακούμπησε πίσω και κοίταξε την παλιά συνεργάτιδά του. Κάποτε ήταν μέντοράς της. Όφειλε να ξέρει πόσο θα τον επηρέαζε κάτι τέτοιο.

«Έτσι έχουν τα πράγματα», είπε ο Κένεντι. «Έχουμε υποχρέωση να το κάνουμε. Είναι καλύτερα να ελευθερωθούν εκατό ένοχοι παρά να φυλακιστεί ένας αθώος».

«Κάνε μου τη χάρη και μη με ζαλίζεις με τον Φραγκλίνο και τα ρητά του – και το λες και λάθος», είπε ο Μπος. «Βρήκαμε στοιχεία που συνέδεαν τον Μπόρντερς και με τις τρεις αγνοούμενες, και η Υπηρεσία σου προσπέρασε τις δύο από αυτές όταν κάποιος ηλίθιος εκεί μέσα αποφάνθηκε πως τα στοιχεία δεν ήταν αρκετά. Αυτό εδώ δεν βγάζει νόημα, διάολε. Θέλω αυτές τις εννιά μέρες για να κάνω τη δική μου έρευνα και θέλω να έχω πρόσβαση σε οτιδήποτε έχετε στα χέρια σας και σε οτιδήποτε έχετε κάνει», είπε και κοίταξε τη Σότο, αυτός που απάντησε όμως ήταν ο Κένεντι.

«Αυτό δεν πρόκειται να γίνει, ντετέκτιβ», είπε. «Όπως είπα και πριν, βρισκόμαστε εδώ από ευγένεια και μόνο. Αυτή η υπόθεση δεν είναι πλέον δική σου».

Προτού ο Μπος προλάβει να ανταπαντήσει, ακούστηκε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα που μισάνοιξε. Στο κατώφλι στεκόταν η Μπέλα Λούρντες, που του έκανε νόημα να βγει από το δωμάτιο.

«Χάρι», του είπε. «Είναι ανάγκη να μιλήσουμε αμέσως».

Στη φωνή της υπήρχε μια χροιά επείγοντος που ο Μπος δεν μπορούσε να αγνοήσει. Κοίταξε τους παρευρισκομένους και έκανε να σηκωθεί.

«Μισό λεπτό», είπε. «Δεν τελειώσαμε ακόμα».

Σηκώθηκε και πλησίασε την πόρτα. Η Λούρντες του έγενεψε με τα δάχτυλά της να βγει από το δωμάτιο κι ύστερα έκλεισε την πόρτα πίσω του. Ο Μπος πρόσεξε πως το γραφείο των ντετέκτιβ ήταν άδειο τώρα – δεν υπήρχε κανείς στον χώρο, η πόρτα του αστυνόμου Β΄ ήταν ανοιχτή και η καρέκλα του γραφείου του άδεια.

Και η Λούρντες ήταν εμφανώς αναστατωμένη. Με τα δυο της χέρια έβαζε τα κοντά, μαύρα μαλλιά της πίσω από τα αφτιά της, μια κίνηση που φανέρωνε ανησυχία και που, όπως είχε παρατηρήσει ο Μπος, η μικροκαμωμένη ντετέκτιβ επαναλάμβανε συχνά από τότε που επέστρεψε στη δουλειά.

«Τι τρέχει;»

«Δηστεία με δύο νεκρούς σε ένα φαρμακείο στο εμπορικό κέντρο».

«Τι νεκρούς; Αστυνομικούς;»

«Όχι, εργαζομένους. Δύο εκατόν ογδόντα εφτά. Ο αρχηγός στέλνει εκεί κάθε διαθέσιμο άντρα. Είσαι έτοιμος; Θέλεις να πάμε με το δικό μου αυτοκίνητο;»

Ο Μπος έριξε μια ματιά στην κλειστή πόρτα του θαλάμου επιχειρήσεων και συλλογίστηκε τα όσα είχαν ειπωθεί εκεί μέσα. Τι θα έκανε γι' αυτό; Πώς θα το χειριζόταν;

«Έλα, Χάρι, πρέπει να φύγω. Είσαι μέσα; Ναι ή όχι;»

Ο Μπος την κοίταξε. «Πάμε».

Κινήθηκαν βιαστικά προς την έξοδο, που τους έβγαλε κατευθείαν στο πλαϊνό πάρκιγκ, όπου βρίσκονταν τα οχήματα των ντετέκτιβ και του διοικητικού προσωπικού. Ο Μπος έβγαλε το κινητό του από την τσέπη του πουκαμίσου του και διέκοψε τη μαγνητοφώνηση.

«Κι αυτοί εκεί μέσα;» ρώτησε η Λούρντες.

«Χέσ' τους», είπε ο Μπος. «Θα το καταλάβουν μόνοι τους».